

Въ другъ единъ се казва, че той е „отъ най-знатно сѣмейство“ на Сливенъ.¹⁾

Дѣтинството си Селимински е прѣкаралъ срѣдъ трагични произшествия, които и оставятъ дълбоки слѣди въ душата му. Останалъ сиракъ, отчаенъ, той излиза отъ Сливенъ, за да търси щастието си вѣнъ отъ него. Билъ е тогава петнадесетъ годишенъ (20 августъ, 1814 г.). Отива първомъ въ Иерусалимъ, а отъ тамъ въ прочутото тогава *Кидонийско* училище (въ Айвалж, Кидония, срѣщу о-въ Лесбонъ, М.-Азия). Тукъ е постѣпилъ въ 1817 г., до което врѣме е прѣкаралъ въ пѣтувания и „хаджилъкъ“. Въ *Кидония* е слѣдвалъ до 1821 г., парично подпомаганъ отъ родолюбивъ тамъ български търговецъ х. Петръ, родомъ отъ Казанлъкъ. Тукъ го заварва революцията въ 1821 г., и той едва се спасилъ отъ турскитѣ ятагани.²⁾ Между учителитѣ му въ Кидония четатъ се имената на *Григорий Сарафа*, *Евстатий* и *Вениаминъ*, споменувани отъ Селимински (II, 21). Директора на училището е билъ европейски възпитаникъ, подпомаганъ отъ *Vambas*, който пѣкъ свършилъ въ Парижъ.³⁾

Отъ Кидония, прѣзъ априлъ или май (1821 г.), Селимински отива въ Св. Гора и прѣстоялъ въ българ. тамъ мѣнастиръ Зографски. Отъ тукъ заминалъ за Гърция и като офицеръ участвувалъ въ борбитѣ срѣщу турцитѣ до 1823 г. Отъ тукъ той се озовава въ Италия, спира се въ Пиза, а отъ тамъ, прѣзъ Австрия и Маджарско, установява се за по-дълго при българитѣ въ Брашовъ.⁴⁾ Това е било около октомври 1823 г. Въ Брашовъ той е прѣстоялъ цѣли двѣ

¹⁾ *ibid.* 81, 83,

²⁾ Агентъ на Одеския революционенъ комитетъ въ Кидония е билъ енергичния архимандритъ *Dikaos*. Ср. *Herzberg, Gesch. Griech.* III, 463.

³⁾ *Broughton, Journey through Albania in 1809 and 1810.* II, 487
Кидония прѣзъ 1821 г. е билъ изгоренъ отъ турцитѣ, а часть отъ жителитѣ му заробени. Запис. II, 22.

⁴⁾ По думитѣ на Дѣдо Нейко, личенъ приятель на Селимински, послѣдния се е спрѣлъ въ Виена при сливенеца Х. Петръ х. Божилъ, който търгувалъ тамъ съ памукъ. Селимински изпуща много подробности отъ личнитѣ си спомени. Дѣдо Нейко, напр., разказва, че Селимински е билъ на учение една година въ Арабия, което е вѣроятно, защото той излиза отъ Сливенъ прѣзъ 1814 г., а се записва ученикъ въ Кидония прѣзъ 1817 г. За тоя промежутъкъ отъ три години Селимински нищо не пише. Въ Арабия се е намиралъ още и сина на тогавашния сливенски богаташъ Х. Божилъ, а именно Х. Нейко Х. Божилъ. Селимински билъ „хаджия“, но не давалъ да му викатъ „Хаджи Юрданъ“, защото всичкитѣ хора били „едно“ (т. е. равни). Знаятъ е арабски „фарси“ и е челъ въ оригиналъ трудове по историята на азиатскитѣ народи. Пасажи отъ тѣхъ той е разправялъ на по-младия отъ него Дѣдо Нейко, отъ когото ги слушахме ние и се очудвахме на съпадението имъ по точностъ съ даннитѣ на Хамера и други модерни историци.